Een 'nutteloos station' bezoeken. Niet het majestueuze St. Pancras Station in Londen, het imponerende Stazione Milano Centrale, gebouwd in de stijl van Mussolini of het Gare du Nord met zijn 35 sporen, het drukstbezochte station van Europa. Nee, juist een halteplaats die het minst bezocht wordt. Het begint te tintelen in het hoofd van Hans. Zijn fantasie slaat op hol. Hij is geen reiziger. Wel zit hij vele avonden te plussen en te minnen boven de Bosatlas om afstanden te bepalen over de gehele wereld, van Dublin naar Waterford in Ierland, van Rabat naar Marrakech in Marokko, Van New York naar Montréal in Québec, met een vette slinger naar Helsinki en Sint-Petersburg, tot de RET-metrolijn B van Schiedam-Centrum naar Hoek van Holland-Strand, zonder ooit ergens geweest te zijn, zonder ooit ergens in- of uitgestapt te zijn. Het is hem allemaal te ver, te veel gedoe. Goed, vorig jaar dan, een zondag heen en weer naar Felix, leraar te Apeldoorn, een oude schoolvriend. De gesprekken waren oppervlakkig, van het type 'herinneringen ophalen', vol anekdotes en obligaat, schaapachtig gelach. *"Weet jij nog hoe we onder Frans..?"* Vervlogen tijden, verbrokkeld, uiteengerafeld. *Das war gestern.* Het interieur – een beige montagedressoir, canvas stoelen zonder leuning, waarin je zo diep wegzakte dat je via een gymnastische oefening overeind moest zien te komen, kon worden

geclassificeerd, *eingestuft* op Ikea min. De aanblik bezorgde Hans een schele hoofdpijn, opgetuigd met misselijkheid door de muffe, weeïge lucht, geproduceerd door twee stinkcavia's die in een kooi in een hoek van de woonkamer het zaagsel omroerden. Toen Felix ook nog eens kipsaté tevoorschijn wist te toveren, was de maat vol. *Zurück!* Hans verzon een smoes en vertrok. "Tot ziens!" werd: *tot nooit meer ziens.* Op de kaart van Duitsland stuit hij op een willekeurige naam: Ibbenbüren, een plaats in het Münsterland, 25 km ten westen van Osnabrück, op 53 minuten van Hengelo. Ibbenbüren? Nooit van gehoord. Hoe zou het daar zijn? Het intrigeert hem en, in tegenstelling tot zijn gewoonte, besluit hij tot een gezellig weekendje over de grens.

Het is zaterdag 13 juli, 25°, zonovergoten. De mensen zijn naar buiten getrokken. Ze zemen hun ramen, wassen hun auto, millimeteren het gazon, met een aardappelschilmesje schrapen ze grassprietjes weg tussen de tegels. Ze fatsoeneren de coniferen, verzorgen een bed violen of schilderen een tuinhek bij. Hans loopt naar station Wierden en neemt om 12.35 uur de Keolis naar Hengelo, alwaar hij overstapt op de Eurobahn richting Bielefeld. Volgen Oldenzaal, Bad Bentheim en Rheine. Dondersmerige ramen. In Rheine staat de trein tien minuten stil. Waarom? Hans begint zich te ergeren aan de harde stoelen. Ibbenbüren. Het doel is bereikt, de rit is klaar, dus